

PREMIS D'OCTUBRE 96

Des de fa 25 anys, l'última setmana d'octubre milers de persones es reuneixen a València i la transformen en la capital cultural dels Països Catalans celebrant-hi els Premis d'Octubre.

La celebració dels Premis d'Octubre desperta cada vegada més polèmica, en els darrers dos anys s'ha considerat inacceptables per part de la Generalitat Valenciana i en conseqüència se'ls ha desprestigiats i criticats. Si l'any passat els hi van retirar la subvenció, enguany l'alcaldeessa de València va faltar a la institució trencant els panflets que anunciaven la convocatòria per ser massa catalanistes. Tots els cartells a més, van ser retirats del carrer. Dies més tard, gràcies a una iniciativa d'Eliseu Climent, tornaven a veure la llum: els cartells amb el sobreimprès de "censurat per Rita Barberà" es poden adquirir per 2.000 pessetes. De fet és dubtós que Rita Barberà hagi llegit alguna de les obres que competien en el certamen, però tot i això no va tenir cap problema a l'hora d'opinar sobre uns premis que malgrat ella, estan reconeguts històricament.

Els Premis d'Octubre van néixer després del franquisme entre la literatura i la reivindicació, però més tard van créixer fins convertir-se en el major espectacle de les Lletres Catalanes.

Els Premis d'octubre són considerats la cúspide literària als Països Catalans

Durant cinc dies es realitzen una sèrie de congressos que tracten matèries específiques. Aquest any els assistents podien participar en el Simposi Internacional sobre Ausiàs March, el IX Encontre d'Escriptors, el V Congrés sobre el Pensament a la Fi del Mil·lenni o en la VI Trobada Internacional de Departaments de Català.

Tant els conferenciants com els assistents comparteixen la majoria d'activitats que es realitzen durant aquests dies. Entre converses de taula és difícil creure a les persones que afirmen que gent de les Balears, del País Valencià i de Catalunya no es poden entendre per culpa de la llengua. Aquesta bona convivència quedava molt ben representada en un dels grups que va actuar per commemorar els Premis "Folk Nou": dos grups destacats del panorama folk, Urbàlia Rurana del País Valencià i Primera Nota de Catalunya.

De cerimònia a espectacle

Els Premis d'Octubre van ser retransmesos per televisió per primera vegada l'any 1994. Aquest programa televisiu era la primera col·laboració a cara descoberta entre Canal 9 i TV3, era una mostra per a l'opinió pública de les bones relacions administratives dels dos canals. Segons els mateixos promotors de la idea, Amadeu Fabregat i Joan Granados, responsables de Canal 9 i TV3 respectivament, no hi havia cap intenció política sinó que es volia fer més espectacular aquesta celebració cultural.

L'any passat, l'exdirector general de RTV Valenciana, Amadeu Fabregat, va publicar un article en La Vanguardia (30 d'octubre de 1995) lamentant-se que aquell any les relacions entre les dues televisions autonòmiques s'haguessin trencat i amb el desig que en el 1996 aquestes circumstàncies canviessin. Els seus desitjos però, no s'han complert. Malgrat que tal com recalca ell: "les protestes per l'eliminació del programa en Canal 9 han sigut molt més importants que la mitja dotzena de trucades en contra que es van rebre per la seva retransmissió el 1994".

Amb més o menys difusió, el certamen s'ha tomat a celebrar i tres nous talents han estat premiats. En aquesta XXV edició dels Premis d'Octubre, s'ha atorgat un milió de pessetes al Premi d'Assaig Joan Fuster a Alfred Bosch pel llibre "La via africana", una anàlisi del possible fracàs en aplicar l'esquema europeu a Àfrica. L'Andròmina de narrativa el va guanyar Josep Vicent Escartí per l'obra "Espècies perdudes", una novel·la històrica ambientada en la Xàtiva del XVIII. I finalment el Premi Vicent Andrés Estellés de poesia va ser per a "La Mar" de Josep Ballester.

HELENA B

EL MEU AMOR

Avui el meu cos ha arribat de lluny. La veritat és que no em trobo massa bé, crec que la distància és la meua malaltia, i dic la distància perquè la possibilitat d'estar la tinc, però el simple fet d'estar lluny, de no estar amb la meua gent, m'ompli d'enyorament. Suposo que aquestes dates nadalenques ho agreugen més. Crec que són dates per a estar amb la teua família i la teua gent.

Estant ací continuo pensant i intento analitzant per què em trobo tan malament. La veritat que el centre de tots els meus problemes és el poble. Sí! L'amor que tinc pel meu poble; el poble gràcies al qual conec i tinc els amics que tinc; aquest poble que de vegades m'agradaria abraçar i tenir-lo tot per a mi una estona; el poble que ha vist viure totes les meues generacions, el poble de l'aigua, el poble del miracle; aquest poble que em dóna l'oportunitat de poder rebre el primer petó, on vaig tenir el meu primer amor. LES COVES, mai canviaran els meus sentiments per tu. En poc de temps em tindràs al teu costat.

LES COVES: sense tu no seríem qui som!

SENOSAR